

vende dog Sidst ere komne til subsidært at slutte os til det Endringsforslag, som senere er stillet under Nr. 2. — Det — tør jeg sige — et nyt Bevis paa den mageløse Følelighed, som dette Mindretal har været besjælet af. Jeg er overbevist om, at denne følelige og forsonlige Stilling ikke vil bidrage til at gøre et godt Indtryk her paa Thinget og fore til, al man behandler dem, jeg har tilladt mig at tage i Forsvar paa en human og billig Måde. Det vil let ses, at dette senere stillede Endringsforslag efter min Opfattelse er mindre gunstigt for Privilegiehaverne end det før af mig omtalte; thi det siger, at om 10 Aar høre Privilegierne under alle Omstændigheder op. Der kan være dem blandt Privilegiehaverne — der er adskillige unge Ciere af Stiftstidender — som ingenlunde ville føle sig tilfredse hermed; men hvad der før mit Bedkommende dog har gjort, at jeg har kunnet — in omni eventu — som vi Jurister sige — gaa ind derpaa, er, at det har noget vist Hensigtsmæssigt ved sig, at man saaledes paa en Gang kan træffe en anden Ordning for alle Stiftstidendernes Bedkommende, medens man efter det oprindelige Endringsforslag kun kunde gjøre det succesfuld, og kun efterhaanden som Privilegierne ophørte. Jeg skal derfor paa Mindretallets Begne principalt holde paa det Endringsforslag under Nr. 2. Hvis Thinget til min store Beklagelse ikke skulde holde med os dert, ty vi som den sidste Udvei til det Forslag af Udvalgets Flertal, som vi subsidært have deltaget i at stille. Af jeg, efter hvad jeg har udtalt, kan ffjenke det af Sundenrigsministeren stillede Endringsforslag, der vil udskaffe Privilegiernes Varighed til 15 Aar, mit Bifald, behøver jeg vist ikke nærmere at udvinkle.

Th. Nielsen: Det forholder sig meget rigtig, som den ærede Ordfører har sagt, at han hører til Mæglingensmændene i Udvalget, og, da vi nu have hørt det ærede Medlem fra Odense (Roch), der hører til den ene Side, maa jeg vel ogsaa udtale et Par Ord fra den anden Side eller nærmest fra Flertallets Standpunkt. Som det maasse vil erindres, udtalte jeg ved 1ste Behandling, at

jeg helst ønskede en almindelig Stats Tidende. Vi ere jo komne til at afvige noget derfra, idet vi i Grunden ere komne bort fra Begge de Forslag, der vare til Forhandling. De nuværende Forslagsstillere have villet ansætte det for det væsentligste og vigtigste, at der blev givet en Afgift til Statskassen; Dette havde vi så snart det Allidende, hvortid Flertallet har lagt særlig Vægt paa, at Beskjendtgjorelserne overhovedet kunne blive læste, og har ment, at andre mere eller mindre berettigede Hensyn burde underordnes dette. Jeg har kunnet gaa ind paa, at Berlingske Tidende stilles som det Principale, og at der kun kommer en Stats Tidende, der som der ikke naas en Overenskomst med Berlingske Tidende; fordi dette Blad med sine gamle Privilegier fra 1827 og i hele den Fortid, det har til enhver Tid har vist at tagtage en temmelig upartiff Holdning. Derimod kan jeg paa den Måde være med til at sætte Beskjendtgjorelserne til Auktion til den Højshyde; thi dette kunde fore til, at et Partibladvise den Højshyde og derved kom til at indpode sine Mentinger paa en mindre sund Måde. Men jeg skal nu vende mig til det egentlige Stridsæmne — om det første Punkt er der jo naaet et Slags Overenskomst — og dette Stridsæmne er jo Stiftstidenderne. Den ærede sidste Taler vilde vel skævidt jeg opfattede ham, ikke paa staa, at Stiftstidenderne havde en egentlig juridiff Ret til at beholde deres Privilegier (Roch). So har Naar var det Meningen, at de skulle have en juridiff Ret, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem; men det forekommer mig, da, at han har været meget uheldig med sine egne Forslag; thi have de en juridiff Ret, saa finder jeg, at Endringsforslaget under Nr. 2 gjør et temmelig stærkt Indgreb dert. Men til Stotte for, at de ikke have nogen juridiff Ret, skal jeg, da jeg ikke selv er Jurist, paaberaabe mig andre Jurister, som med al Afgjelse for det ærede Medlem, dog maasse turde have ligesaa megen Vægt som han. Det ærede Medlem vilde ikke tillægge Ordene indtil videre nogen Befydning; men jeg skal minde ham om, hvorledes de ere komne ind. I 1864, da Privilegiehaverne søgte Privilegierne